

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן מיכאל דארמון ז"ל

בן נדין וריימונד

נולד בצרפת

בתאריך י"ז באדר תשל"ה, 28/2/1975

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1993

שרת בחיל האוויר

נפל בעת מילוי תפקידו, בתאונת דרכים

בתאריך א' בשבט תשנ"ז, 9/1/1997

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 12 קבר: 3

הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן נדין וריימונד. נולד ביום י"ז באדר תשל"ה (28.2.1975), בצרפת. בהיותו בן שלוש עלה מיכאל ארצה עם משפחתו, שהתיישבה בירושלים, שם גדל והתחנך. מיכאל התחיל ללמוד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "גילה" והמשיך בבית-הספר "אפרתה" שבשכונת בקעה. את לימודיו התיכוניים החל מיכאל בבית-הספר התיכון ע"ש יהונתן ג'נוגלי וסיים במכללה למינהל, מייסודה של הסתדרות הפקידים, בירושלים. בצעירותו, השתייך מיכאל לתנועת "הצופים הדתיים" והיה חניך בשבט "משואות", אבל מיכאל העדיף להשקיע את זמנו ואת מרצו בגידו, ולכן פרש מפעילות ב"צופים". הוא למד גידו כעשר שנים, השתתף בתחרויות בארץ ובחו"ל ואף זכה בתעודות ובמדליות על הישגיו בספורט זה.

בראשית אוגוסט 1993 התגייס מיכאל לצה"ל ותוך זמן קצר למד לאהוב את השירות בצבא. כאן מצא מיכאל את המסגרת המושלמת, לדעתו, בה ניתן לשלב את הכוח עם החוכמה. הוא הרגיש שיוכל לממש את כל תכונותיו האישיות, לטובת מטרה לאומית. היו לו זיכרון מעולה וכושר שכנוע אדיר, והוא ידע תמיד לשלב חיוך ונוקשות, חברות ומשמעת,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אחריות ובטיחות, יושר ונאמנות. מיכאל מילא את תפקידו בצורה מצוינת ואף שאף למצוינות. לאחר הטירונות הוא סיים קורס סמלים ולאחר מכן נשלח לבית-ספר לקצינים. בראשית אוגוסט 1996 התחיל לשרת בקבע.

ביום א' בשבט תשנ"ז (9.1.1997), בעת מילוי תפקידו, נפל מיכאל בתאונת דרכים, לא הרחק מן הבסיס בו שירת, בטרם מלאו לו עשרים ושתיים שנה. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, בירושלים. השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות - דבורה, מוריה ומעיין. לאחר מותו הועלה מיכאל לדרגת סגן.

במכתב ניחומים למשפחה, מציין מפקד היחידה: "מיכאל השכיל לבנות צוות מקצועי ומגובש, שידע לעמוד בדרישותיו הגבוהות ולהעביר אימונים באווירה טובה." מפקדו של מיכאל מן הטירונות זוכר אותו "עם חיוך שובה לב שאפילו אני, שלא לדבר על הבחורות, הייתי נשבה בקסמיו." כשמיכאל היה בקורס קצינים הוא סיפר לאותו מפקד עד כמה היה רוצה להידמות למפקדיו מן הטירונות. "ואני לעצמי," אומר אותו מפקד, "הייתי גאה, לו בירך אותי אלוהים בשמחת החיים שהיתה בך, בנחישות אין קץ ובקסם האישי שובה הלב." חבריו ממועדון הג'ודו זוכרים: "מיכאל תמיד היה שרוי במצב רוח טוב והשרה אווירה זו על כל הסובבים אותו. מיכאל הבין, אולי יותר טוב מכולנו, מהו ערך החיים וניצל כל רגע בחייו כדי לעשות 'משהו'. נדירים היו הרגעים שבהם היינו רואים את מיכאל יושב בחוסר מעש." וחבריו מבית-ספר "אפרתה" זוכרים את "החיוך התמידי הזורח מתוך עיניים שובבות... כל כך הרבה מרץ, כל כך הרבה אהבת חיים, כל כך הרבה קוצים בתחת, כל כך מעט שנים..."